

Szöllősi Mátyás

Gyulladás

*A záróizmok összehúzódásának hiánya.
Az izzadás. Fosás, nyílvános helyen.
S a közízlés számára furcsa pillanat
látni, testedből mi maradt
fogyás után.
Megbetegedtem.
A görcseimet értelmezni kellett
az orvosoknak.
Engem csak dühített az egyre lassulás,
s hogy nem az élvezettől nyúlok el
puhán. A bódulatban fájdalom zavart.
Az ismeretlen kór
régí vágású félelmet okoz:
félt, hogy elrabolja
fiatal életét.*

*Tudtára adni egy magányos
érdeklődőnek problémáimat;
viszontagságos élvezet –
határidőre tisztázni helyzeted.
Emlékszem, kávét rendeltem, talán
rá is gyűjtöttem mellé.
Igen, és csak azért tudom, mert
az első hányás íze megmaradt.
A mellékhelyiségekbe költözöm
fölélni minden készletem.
Ujjam nyugalmi állapotban –
Gyomrom magától visszaad ma mindent.*

*A görcs merev üvegszilánkjai.
S velük határozni irányokat.*

Nehéz volt. Nehéz.

Kötelező gyász

*A gyászok ideje következett.
Ahogy halál dorombol mindenütt.
S mindig anyámra néztem, hogyha metszett
játéka csapdosott fejünk fölött.*

*És zaklatottan vizsgáltam a testet;
a formában bujkáltak szemeim –
S a koncentrációban megzavartak
elhasználnak túnt lélegzeteim.*

*E vizsgálódás a tetszés jele,
egy egyszerű, kimondatlan kis bók volt,
ahogy a kisgyermek csillám-szeme
egy újnak látott mozdulatra csókol.*

*Így űztük egymást, én, a lehetőség
s ahhoz az ágyhoz szögezett anyag.
Úgy hittem, hogyha megérintenék,
csukott szeme nyílna, nem lenne vak.*

*Megszólítana még az az idő;
a sokat hallott és talán tapasztalt.
A most sápadtan elhúzódo teknő
tán annyit mondana: „Nézz rám, s magasztalj!”*

*Már akkor is csak kényszer szülte bennem
e konok-zivatarnyi áthatást –
S a rettegés a belső zsebeimben
az élet ünnepélye, semmi más.*

*Félelmünk néha szentnek hirdeti,
ahogy a vérsejtek kiszáradt ágya
még visszaszól s szándéka lüktetni:
muszáj, hogy rázokogjunk vánkosára.*